

AJUDANT A VIURE

No naixem cristians

Sempre ha estat així: no naixem cristians sinó que n'esdevenim (Tertulià), però això avui sembla una empresa particularment complexa perquè s'ha anat consumant la ruptura entre Evangeli i cultura en la vida social i la irrellevància social dels cristians és ben visible: els criteris dominants en el món no solen fer massa referència a l'Evangeli i, fins i tot, els itineraris tradicionals de fe —les famílies, l'escola i altres ambients de socialització— han esdevingut cada vegada més fràgils i molt sovint no es pot pressuposar quasi res referent a l'educació cristiana de les joves generacions.

Tanmateix, a tots se'ns demana viure amb responsabilitat el propi temps i és en aquesta precisa situació històrica on

som cridats a viure «com a cristians», obeint el manament de Jesús de comunicar l'Evangeli. A la llum de les afirmacions de l'apòstol Pau, hem de viure aquest temps de crisi per a la fe com un temps també ric d'oportunitats, «temps favorable» (2Co 6,2). Per això,

mantenir viu el nostre compromís es converteix en signe d'una gran confiança en Jesucrist, que és la nostra garantia i el fonament que no canvia mai: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). És una crida permanent a afrontar les realitats amb un nou coratge i a comprometre's (amb passió missionera) en «anar a predicar l'Evangeli» a les dones i als homes d'avui en llurs pròpies condicions de vida i de cultura, tenint ben clar i fent ben visible que el nostre anunci es concentra i s'exhaureix en una gran confessió de fe com la de l'apòstol Pere, que continua dia rere dia en la història de l'Església: «Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu» (Mt 16,16).

lel contingut de la nostra fe (i del nostre testimoni) és la persona mateixa de Jesucrist. No són idees abstractes sinó actituds ben concretes. Ell és l'Evangeli viu, la Paraula eterna de Déu feta carn humana. Per això, la nostra adhesió a Ell (el ser cristià) neix del trobament amb Jesucrist i es refereix precisament a Ell, al secret de la seva persona, la seva paraula, la seva vida, la seva missió i el seu destí.

Proclamem, doncs, i confessem que Jesucrist i només Ell és el màxim bé. Que res ni ningú, ni el personatge més gran de la terra, no val més que Ell. Només una vida que fa veure aquesta absoluta novetat i unitat de Jesucrist, amb signes (de gratitud, de lloança i d'esperança) i alhora amb opcions i accions concretes en el dia a dia, pot donar força determinant a la transmissió de la fe.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Per fer la catequesi avui

De l'1 al 3 de juliol de 2010, s'han realitzat a Barcelona les IX Jornades Interdiocesanes de Catequesi, organitzades pel SIC, sota el títol «**L'esdevenir cristià. Pedagogia de la iniciació cristiana.**»

Ens vam aplegar al voltant d'uns 100 responsables de catequesi dels bisbats de Catalunya i les Balears. Des de la delegació de catequesi de Lleida hem assistit quatre persones.

El primer dia es va presentar «**El segon quadern**» d'activitats per als infants, que és continuació del presentat el passat mes de setembre, ha estat realitzat des del SIC. Aquests dos quaderns són eines complementàries al catecisme «**Jesús és el Senyor**» que es va implantar ara fa un any. Aquest segon quadern va acompanyat de **la guia** corresponent al segon curs, aquesta sortirà el mes de setembre.

Totes les ponències d'aquesta trobada van ser molt interessants, enriquidores i et donaven a conèixer uns nous punts de vista per afrontar la catequesi, tenint present el moment que vivim. A la vegada que ens ajudaven a reflexionar sobre el nostre fer a la catequesi avui.

Encara que la part teòrica va ser molt rica, també resultaren profito-

ses, les estones per a compartir amb catequistes d'altres diòcesis, totes diferents, però amb una mateixa tasca.

Sembla ser que totes les ponències, així com els powers points que ens varen presentar, es penjaran a la pàgina web del SIC: <http://sic.tarraconense.cat/noticies.php> i sortiran publicades a la revista *Catequesi*.

En resum estem molt contents d'haver pogut participar. Us oferim unes ratlles amb molt contingut, amb les quals acabava el professor Ubaldo Montisci la seva ponència sobre «La pedagogia de la iniciació cristiana», ens va dir: **«El catequista que evangelitza les noves generacions és un company de camí, al seu torn en recerca però il·luminat per la fe, capaç de madurar un fort sentit de meravella per allò que es va realitzant, ple d'esperança i amb la percepció del propi paper perquè un nou creient o el qui recomença un camí en la fe serà sempre una sorpresa i no pas l'objecte d'una conquesta o el producte dels seus sols esforços»** (cf. *Mc 4,26-27*).

Trini i Roser

Delegació de catequesi
del bisbat de Lleida

Nomenament

► El bisbe diocesà Joan Piris ha nomenat **Mn. Joaquin Lax Fauquet**, canonge penitencier de la Catedral de Lleida, amb les facultats atorgades als canons 508,1 i 968,1 del Codi de Dret Canònic.

► Aquest *Full Dominical* del bisbat de Lleida, que arriba a les parròquies cada diumenge, no es publicarà durant els cinc diumenges del mes d'agost 2010. Tornarà el primer diumenge de setembre, dia 5.

► L'emissió radiofònica «Finestra al bisbat de Lleida» que s'emet tots els diumenges de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda per *Ràdio Principat* i *Ràdio Estel* (FM 91.5) no tindrà lloc durant l'estiu. Tornarà el proper mes de setembre.

SANT JAUME APÒSTOL

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b.2)

En aquells dies, el testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els apòstols i els presentaren al sanedrí. El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort. Més tard el rei Herodes féu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

▶ Salm responsorial (66)

R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles a l'hora.

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R. La terra ha donat el seu fruit, / el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat, com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten per tot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i per tot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. És ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús, sempre estem a mercè de la mort i així la vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida, en vosaltres.

L'Esriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem.» Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra, no sóc jo qui ho he de concedir; és per aquells a qui el meu Pare ho ha reservat.» Quan els altres deu sentiren tot això, s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b.2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor y hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los condujeron a presencia del Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.» Esta respuesta los exasperó, y decidieron acabar con ellos.

Más tarde, el rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

▶ Salmo responsorial (66)

R. Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

La tierra ha dado su fruto, / nos bendice el Señor, nuestro Dios. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 4,7-15)

Hermanos: Este tesoro del ministerio lo llevamos en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros. Nos aprietan por todos lados, pero no nos aplastan; estamos apurados, pero no desesperados; acosados, pero no abandonados; nos derriban, pero no nos rematan; en toda ocasión y por todas partes, llevamos en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo.

Mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte, por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. Así, la muerte está actuando en nosotros, y la vida en vosotros. Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también con Jesús nos resucitará y nos hará estar con vosotros.

Todo es para vuestro bien. Cuantos más reciban la gracia, mayor será el agradecimiento, para gloria de Dios.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los Zebedeos con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?» Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda.» Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber?» Contestaron: «Lo somos.» Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero el puesto a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre.» Los otros diez, que lo habían oído, se indignaron contra los dos hermanos.

Pero Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo. Igual que el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por muchos.»

Imatge de sant Jaume, que des del famós Pórtic de la Glòria acull els pelegrins a Santiago de Compostel·la

COMENTARI

No sabeu què demaneu

L'Evangelí d'avui ens situa en el camí cap a Jerusalem. Conscient del que l'espera, Jesús anuncia per tercera vegada la seva passió, mort i resurrecció. La reacció a aquest anunci és una escena insòlita en què els deixebles demostren que no han entès les seves paraules. A diferència de l'evangelí de Marc, on els fills de Zebedeu prenen la iniciativa, aquí és la seva mare qui intercedeix per ells davant Jesús.

Els volien els primers llocs al costat del Crist, els llocs destinats a les persones més importants, els llocs que són distintiu de glòria, fama, prestigi. No saben el que demanen. No saben que per estar al costat del Mestre no calen privi-

legis. El que compta no és la glòria sinó la creu. Fins i tot es creuen capaços de beure la mateixa copa de Jesús, és a dir, capaços de viure la seva passió.

Al mal exemple de Jaume i Joan, s'afegeix el dels altres deixebles que reaccionen indignats contra la intervenció dels dos germans. En el fons, ells també desitjaven els primers llocs, però no gosaven dir-ho. Ells també somiaven en honors, poder i privilegis temporals.

La resposta de Jesús no es fa esperar. Amb tres sentències els dona una lliçó magistral. En la primera fa referència a la manera despòtica com governen els caps de les nacions. En la segona es dirigeix als futurs responsables de les co-

munitats cristianes: hauran de fer-se esclaus i servidors dels súbdits. En la tercera, Jesús, tot identificant-se amb el Fill de l'home, revela la seva missió redemptora: donar la vida per a la salvació de tota la humanitat.

Els primers llocs semblen agradar tot-hom. De fet, la gent els ambiciona, els busca mitjançant tota mena d'estratègies, i en algunes ocasions fins i tot els compra. Com si d'ells depengués la felicitat. Des de l'òptica cristiana, és just el contrari. Jesús, encara que ens costi d'entendre, no va venir a ser servit sinó a servir.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Jr 13,1-11 / Dt 32,18-19.20.21 / Mt 13,31-35
- **dimarts**: Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43
- **dimecres**: Jr 15, 10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46
- **dijous**: 1Jn 4,7-16 / Sl 33 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)
- **divendres**: Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58
- **dissabte**: Jr 26, 11-16 / Sl 68 / Mt 14,1-12
- **diu-menge** vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Coh 1,2;2,21-23 / Sl 89 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

La forma d'un diàleg

En aquest llibre he adoptat la forma de diàleg seguint com a model alguns dels grans pensadors de la història de la filosofia cristiana com el mateix sant Agustí. En bona part de la seva obra reproduceix diàlegs i, a través de l'intercanvi de paraules i de silencis, s'entreveu la veritat. Un diàleg especialment lluminós que inspira aquest modest llibre és el *De magistro*, on sant Agustí dialoga amb el seu fill Adeodat. El fill va posant preguntes al seu pare i el pare en respon algunes, però en suscita de noves.

El llibre —del qual en aquesta sèrie s'oferiran algunes pàgines— no pretén ser un catecisme infantil, menys encara un catecisme per a adults. No tinc autoritat, ni capacitat per fer una obra d'aquest tipus. Tampoc no és una apologia de la fe, ni una defensa racional de les veritats del *Credo*.

És, senzillament, un instrument, que espero que sigui útil a les mares i els pares que s'atreveixen a parlar de Déu als seus fills.

Sentim una certa por a l'hora de parlar de Déu. Experimenten neguit, perquè hi ha un univers de preguntes al tinter que no som capaços de respondre. Amb tot, cal parlar-ne obertament. No es pot oblidar, però, que la millor manera de fer-lo present en la vida familiar és a través del testimoni d'un amor incondicional que es bolca, a fons perdut, que s'abandona i no espera res. Absolutament res.

I ara una breu presentació dels dialogants. L'Oriol té dotze anys. Té una immensa curiositat per tot el que veu i toca. Res no l'atura en la seva capacitat de preguntar i, molt sovint, posa la seva mare contra les cordes. La Gràcia és la mare de l'Oriol. Té trenta-nou anys. És mestra i sap que la fe és el tresor més gran que pot comunicar als seus fills. És una dona que té una rica espiritualitat i que prega molt sovint.

Francesc Torralba

(*Ah, sí? Com parlar de Déu als infants*, Editorial Claret)

El testimonio del científico Ampère

Federico Ozanam —que más tarde sería profesor de la Universidad de la Sorbona en París y a los 18 años fundó la Sociedad de San Vicente de Paúl y las Conferencias del mismo nombre hoy presentes en todo el mundo y célebres por su caridad— pasaba una grave crisis de fe y entró en una iglesia de París, buscando reposo, ayuda, luz... En un rincón, cerca del sagrario, vio a un caballero que, sin ningún complejo, estaba en profunda oración. Ozanam se acercó a él y vio que era el gran físico, matemático y pensador francés Andrés María Ampère, miembro de la Academia de Ciencias de París.

El Dr. Ampère fue el descubridor y fundador de la electrodinámica y, en su honor, un Congreso Internacional de la Electricidad acordó dar su nombre a la unidad física de intensidad eléctrica: el *amperio*.

Más adelante, Ozanam dijo:

—«El científico Ampère, hombre de fe católica, me causó la más profunda impresión y su testimonio me convenció más que los libros y los sermones.»

No son los argumentos los que forjan, guían y arrastran a jóvenes y a mayores, sino el testimonio de la propia vida, de la fe, de la esperanza, del amor.

—Santa Teresa de Jesús aconsejaba: «Todos hemos de procurar ser predicadores con las obras.»

—San Juan Crisóstomo afirmaba: «Creerán en nuestras obras, más que en cualquier otro discurso.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

25. ✚ Diumenge. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. Dilluns. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. Dimarts. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. Dimecres. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa

(francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr.

29. Dijous. Santa Marta, germana de Maria i de Llützer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. Divendres. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936); sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. Dissabte. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

QUERIDOS ABUELOS

«Abuelo, ¿no te morirás, verdad?»

Nuestros menores cada día ven morir a personas, seres anónimos, en las pantallas de sus televisores, en las películas de crímenes y en los cómics perversos. Ya cuentan con que los otros —la gente en general— se mueren, pero no se hacen a la idea de que las personas queridas también algún día morirán. El caso es que nadie les prepara para asumir un acontecimiento de tamaño proporción.

Pero cuando se nos va un ser próximo y querido (el abuelo o la abuela en este caso), la muerte deja de ser un hecho objetivo para convertirse en un drama subjetivo. En otras palabras, deja de ser un fenómeno impersonal, algo que le pasa a la gente, para convertirse en un acontecimiento personal, algo que *me pasa a mí*.

La muerte de un ser querido es una ocasión única para darnos cuenta de la calidad y la intensidad de los vínculos que nos unían los unos a los otros.

Permitamos, pues, que los nietos pregunten e indaguen sobre la proximidad de la muerte de los abuelos. Tienen que obtener respuestas. No hay que responderles con evasivas, especialmente cuando hay certeza sobre la proximidad del acontecimiento luctuoso.

Así, cuando llegue el momento, si las circunstancias emocionales que rodean el hecho y la madurez de la personalidad del nieto así lo permite, dejemos que el nieto o la nieta acompañe, junto a sus padres, el proceso de despedida de este mundo de su entrañable abuelo o abuela. Pasado y futuro cogidos de la mano en el instante supremo. Y así los abuelos no habrán muerto, porque seguirán vivos en el dulce recuerdo de sus nietos.

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JORDI LÓPEZ CAMPS

Religió i política

Asuntos religiosos. Una propuesta de política pública (PPC Editorial) és el títol del darrer llibre de Jordi López Camps, exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i membre de Cristianisme i Justícia. La relació entre l'Església i la política hauria de ser, segons Jordi López, «de total independència, en la línia del que diu Benet XVI en el seu llibre de Jesús; però independència no vol dir indiferència ni desinterès: l'Estat i l'Església han de tenir una relació de cooperació franca».

Quin preu té la llibertat de la fe?

Gràcies a la llibertat de la fe l'Església no renuncia a la denúncia profètica ni a proclamar els valors i principis cristians. El preu a pagar és estar a la intempèrie, sense la protecció interessada del poder polític. Des d'aquesta llibertat l'Església ha de col·laborar i cooperar amb les institucions públiques, perquè les dues institucions treballen per l'interès comú i comparteixen molts valors que humanitzen la societat.

En el llibre proposa un laïcisme incloent. Com desenvolupar-lo?

Fins ara hi havia una idea excloent del laïcisme basada en la confrontació amb la religió i la pràctica de l'anticlericalisme. Cal superar aquest concepte de laïcisme perquè correspon a un altre moment històric. Ara cal promoure un projecte de laïcitat, menys preocupat pel laïcisme i més atent d'establir punts de trobada amb totes aquelles creences i formes de pensament preocupades per la llibertat, el respecte i el desenvolupament de les persones.

La religió es fa servir sovint com a arma política. Quina proposta fa en el llibre perquè això no passi?

La religió no pot ser una arma política perquè és una proposta de fe i valors. La política es basa en una ciència allunyada del camp de la fe. Però la religió ha de parlar a l'àmbit polític proposant els seus valors i les seves preferències morals. En cap cas ha de pretendre imposar els seus punts de vista. Ha de fer una proposta basada en el diàleg. L'Església ha de preocupar-se pel bé comú des de la seva independència moral i sense poder.

Oscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Joana Sendra Ferrer és lleidatana i periodista; té 31 anys. És esposa i la futura mare d'en Pau que naxerà el proper mes de setembre.

Joana, com vius l'experiència de l'embaràs?

És difícil d'explicar: sents que portes vida que es mou dintre teu. És increïble. Cosa que els homes no poden sentir. Recordo que un dia estant asseguda al sofà de casa vaig sentir la primera «patadeta» i després una segona... i em vaig quedar entre sorpresa (no coneixia això en el meu cos) i meravellada: m'està dient quelcom...

Com ho comparteixes amb el teu espòs?

Jo sento molt fort que, a través de mi, en Pau rep l'afecte del seu pare. El meu espòs posa la mà sobre meu (i sobre en Pau) i li parla. És l'alegria de poder expressar-li l'amor de pare, encara que no tingui les mateixes possibilitats biològiques que jo.

Sentiu que sou davant un misteri?

Sí, però misteri que has buscat i que vols viure. Implica qüestionaments perquè no saps com ani-

ran les coses, què passarà. Misteri perquè, més enllà de la medicina, mai arribarem a saber-ho tot, a realitzar-ho, a expressar-ho plenament... és com l'aigua que volem agafar amb les mans, però se'ns escapa. Però aquest misteri el volem viure.

Et queda, i us queda, dos mesos per a que Pau us manifesti el seu rostre.

Esperem ja el moment que arribi. Sento una gran alegria i ensems em pregunto si sabrem educar-lo bé, transmetre-li els valors que nosaltres tenim... si la societat humana evolucionarà favorablement, a fi que el futur sigui bo.

He de dir també que no em sembla just que la mare, als quatre mesos, hagi de tornar al treball i deixar el fillet a algú. Als quatre mesos un nadó és molt dependent de la mare; és inhumà. Això vol dir una pressió sobre la mare: ha de tornar a produir. Crec que s'ha de repensar aquest aspecte humà. Si valorem la vida s'hauria de canviar la legislació en tot allò que toca la maternitat. Es vol fomentar la natalitat, però es pressiona les mares amb la raó de produir.

L'IREL comença un nou curs

Un any més us comuniquem que l'IREL - Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, iniciarà el proper 1 de setembre les activitats acadèmiques del curs 2010-2011, en el seu **20è any d'existència**.

A l'IREL s'imparteixen els cursos de grau-batxillerat (Pla Bolonya) i de llicenciatura en Ciències Religioses, els cursos d'Agent de Pastoral i també moltes altres activitats de tipus acadèmic —com seminaris, cicles de conferències, etc.— de diàleg entre la fe i la

cultura i en col·laboració amb les delegacions del Bisbat de Lleida. El Sr. Bisbe n'és el president.

Tota aquesta tasca creiem que mereix la vostra atenció i divulgació entre les persones més properes. Com a exemples podem posar la persona que es matricula en assignatures de 1r de Grau-Batxillerat, de molta qualitat, per a la seva formació espiritual, la persona compromesa en diversos serveis a la parròquia i que se sent enviada a fer el cursos d'Agent de Pastoral, la que segueix un cicle de conferències, o l'alumne universitari que ve a cursar crèdits de lliure elecció. Totes aquestes possibilitats són integrades normalment a l'IREL.

Les inscripcions als diferents cursos es poden fer a partir de l'1 de setembre, a la secretaria de l'IREL, de dilluns a dijous de 19 a 21 hores, edifici del Seminari Diocesà, c/ Canonge Brugulat 22. Pots demanar tota la informació de vulguis al tel. 973 281 538, a través d'e-mail irel@telepolis.com o consultant la nostra web www.irelleida.com.

Recordem que al nou curs podran igualment accedir-hi els majors de més de 45 anys, segons la nova norma universitària.

Agenda

Diumenge 25 de juliol.—Solemnitat de St. Jaume: A les 10 del matí, i a la capella del Peu del Romeu, Eucaristia en honor de St. Jaume i en commemoració de l'Any Sant Compostel·là. Presideix Mn. Vicenç Alfonso. Aplicada en sufragi dels difunts de l'agrupació ilerdenca de pessebristes i especialment pels esposos i historiadors Romà Sol i Carne Torres.

La capella romandrà oberta durant tota la jornada.

A les 12 de migdia: Repic de campanes de la Seu Vella en honor de sant Jaume. Visita temàtica al museu de Lleida, dedicada al camí de Sant Jaume i cloenda, amb una visita guiada, a la capella del Peu del Romeu.

Dilluns 26 de juliol.—A les 20 h, al pati gòtic de l'Institut d'Estudis Ilerdens (IEI) VI representació escènica, a mena d'acte sacramental, de l'obra: «*Sant Jaume ve de Galícia*», de Carles Cepero i Salat, adaptada al català per Albert Llorenç i Bosch. Serà representada per l'agrupació teatral Toar.

Dissabte 31 de juliol.—A 2/4 de 9 del vespre la parròquia de Sant Ignasi i la comunitat dels jesuïtes de Lleida, celebraran l'Eucaristia de la festa del seu sant patró i fundador. Hi haurà un pica-pica que ens ajudi a ser millors amics i més germans.

Dimarts 17 d'agost, festa major a Llardecans.—A les 12 h, Eucaristia concelebrada i presidida pel bisbe Romà Casanoves. Es commemora els 250 anys de la benedició i inauguració de la capella-santuari de la Mare de Déu de Loreto.

Del 31 de juliol al 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la Pastoral de Joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

De l'1 al 8 d'agost.—Camí de Santiago per a joves. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

Del 21 al 28 d'agost.—Viatge i estada a Taizé, França. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

EL SETRILL

No posem tot al mateix nivell

En el darrer *Full Dominical* parlàvem de la fe que es va anant formulant en el credo que proclamem a les eucaristies del diumenge. Vam parlar de la fe en Déu Pare, Fill i Esperit. Us he fixat, certament, que els dos credos que coneixem en la litúrgia fan també menció de l'Església. No obstant, no seria just ni adient posar al mateix nivell la fe en Déu i la fe en l'Església. Sols Déu pot ésser considerat com un «Absolut», en qui confiar i abandonar-se radicalment. L'Església se situa més aviat com un «mitjà».

Tanmateix, el Credo continua integrant l'Església en les seves fórmules; és una ma-

nera de fer-nos comprendre que si no hem de confondre Déu i la comunitat eclesial, tampoc les hem de separar. Perquè, què seria l'Església sense aquesta relació a Déu Pare, Fill i Esperit? Hi ha encara una objecció que algunes persones fan: Com es pot afirmar de l'Església que és santa, quan la componen visiblement pecadors? Sols una mirada de fe pot superar les dades sociològiques i admetre que la santedat de l'Església no és el resultat de l'esforç dels membres de la comunitat eclesial, sinó de la Vida de Déu que l'habita. Per això, al Credo diem no que

l'Església és santa, sinó «crec en la santa Església...» o «crec en una sola Església santa...».

No es pot doncs posar tot al mateix nivell, perquè no tot té la mateixa importància. La fe cristiana és, fonamentalment, l'adhesió a un Déu personal que és Amor i Relació, comunió, alteritat i comunicació. Per a nosaltres cristians, Jesús és el rostre humà de Déu.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de

Comunicació Social del bisbat de Lleida